

Rom 15, 23-24

23 og 24: Men nå, når jeg ikke lenger har noe sted å tjene i disse områdene, og da jeg i alle disse årene har hatt en sterk trang etter å komme til dere, vil jeg komme til dere hvis jeg reiser til Spania. For jeg håper å se dere på reisen min og å bli hjulpet av dere på veien dit, om jeg da først kan få glede meg i fellesskap med dere en stund.

At det ikke lenger var behov for apostelen i disse områdene (disse landene han har nevnt i v. 19), vil si at evangeliet nå var forkynt så vidt omkring der, at det ikke lenger fantes rent hedenske områder der. Det hadde skjedd dels direkte gjennom Paulus' forkynnelse, dels spredd videre ut av de menighetene han hadde grunnlagt. Dette var den egentlige bakgrunnen for at han nå kunne reise til Rom, hvor han nå i mange år hadde hatt trang til å komme. Allerede i innledningen til brevet taler han om hvordan han lengter etter å se dem (1: 11-15). Også i Apg. ser vi han sier det samme (Apg 19: 21). Så våger han nå endelig å bestemme seg for å gjennomføre dette han så lenge har hatt "en sterk trang" til - men likevel bare i form av et kort besøk på sin reise til Spania - der "de virkelige" hedningene fantes (som ble kalt "barbarer" og "uforstandige", til forskjell fra grekerne som var kjent for sine skoler som lærte visdom (1: 14)). Han hadde også et håp om at menigheten i Rom kunne hjelpe ham med transport videre, og kanskje også annen form for understøttelse til turen. Ja, kanskje han også hadde et håp om å få brødre med seg derfra på sin misjonsreise til Spania.

Dette var de ønskene og reiseplanen Paulus hadde. Likevel kjenner vi til hvor ganske annerledes Herren hadde bestemt det skulle foregå; at det isteden var som fange apostelen skulle få komme til Rom. Og om han etter dette fangenskapet i det hele tatt noen gang kom til Spania, det kjenner vi ikke til verken fra Skriften eller gjennom kirkefedrene. Så her ser vi hvordan de største og helligste Guds tjenere har hatt tanker, planer og ønsker som aldri gikk i oppfyllelse. På det rent åndelige område var denne apostelen behersket av Gud, slik at det han talte og skrev "i sannhet var Guds ord" (1Tess 2: 13). Men samtidig kunne han altså i menneskelige forhold ha tanker og ønsker som ikke var gitt ham av Gud - for Guds tanker slår aldri feil. Her ser vi dette Paulus selv taler om i 1Kor 13: 9: "Vi kjenner stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis". På samme måte som han i 1Kor 7: 6, 12 taler om at han i visse spørsmål, som han ikke har noe konkret Guds ord på, bare gir uttrykk for sin egen mening.

Av dette skal vi lære at ikke alt er gitt oss av Gud, selv om vi har fått det i en hellig stund, og i bønn til Gud oppfatter det som rett og sant. Vi skal huske at Herrens tanker likevel kan være noe annet. Det vil vi alltid få avklart i utgangen på saken. La det være nok for oss at vi aldri behøver være i tvil om det som er nødvendig for frelse og evig liv! Profeten Natan hadde hørt Davids beslutning om å bygge et tempel for Herren, og hadde gitt ham sitt tilsagn om at dette var godt og velbehagelig for Gud. Men selv der ser vi at Herren kom og sa noe annet; at David ikke skulle bygge Guds hus. - Men Paulus fortsetter:

om jeg da først kan få glede meg i fellesskap med dere en stund. Det viser den kjærlighet Paulus hadde til sine brødre i troen, når han faktisk regner med å få oppleve gleden i fellesskapet med dem. Han, en stor apostel, skulle søke styrke gjennom fellesskap med svake og feilende kristne, disse han gjennom dette brevet har undervist, advart og formant på alle områder. Slik er den rette kjærligheten! Gjennom utallige eksempler vitner Skriften om at den sanne nåden alltid kjennetegnes gjennom en inderlig kjærlighet til brødrene. Det samme stadfester Kristus og hans apostler med uttrykkelige vitnesbyrd (Joh 15: 12, 1Joh 3: 14, 4: 7-8). Så er det da også et betenkelig tegn med den kristendommen som aldri har trang til å glede seg sammen med brødre i nåden.